

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **P. H.**, bytom J., proti odporcovi **Záchrannej a dopravnej zdravotníckej službe**, so sídlom v Bratislave, Antolská č. 11, zastúpenej v dovolacom konaní JUDr. Pavlom Jurekom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Nám. SNP č. 22 **o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 48 Cpr 10/2012, o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 23. januára 2015, sp.zn. 14 CoPr 7/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie odporcu **o d m i e t a .**

Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V uznesením z 20. februára 2014 č.k. 48 Cpr 10/2012-105 návrh odporcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p do skončenia trestnej veci podozrenia z prečinu krádeže v súbehu s prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vo výpovedi z 30. októbra 2012, ktorá je predmetom konania a ktorú dal odporca navrhovateľovi podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce, nie je žiadna zmienka o prípadnej krádeži. V prípade výpovede pre porušenie pracovnej disciplíny sa súd môže zaoberať len takým konaním zamestnanca, v ktorom zamestnávateľ videl dôvod výpovede pre závažné porušenie pracovnej disciplíny, aj keby sa v konaní zistilo, že zamestnanec porušil svoje povinnosti vyplývajúce z pracovného pomeru aj iným, než vo výpovedi uvedeným konaním.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie odporcu uznesením z 23. januára 2015 sp.zn. 14 Cpr 7/2014 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Mal za to, že odvolacie dôvody nie sú opodstatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo riadne dostatočným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnené, ako aj zdôraznil, že v čase rozhodovania o návrhu odporcu na prerušenie konania súdom prvého stupňa (20. februára 2014) nebol ešte podaný návrh odporcu v zmysle § 97 O.s.p., aby súd v prípade, ak bude mať za to, že skončenie pracovného pomeru je neplatné, rozhodol, že pracovný pomer sa skončí právoplatnosťou rozhodovania vo veci samej. Tento návrh bol doručený až 27. marca 2014.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie odporca, ktorý navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že konanie vedené na okresnom súde preruší do skončenia trestnej veci – podozrenia z prečinu krádeže v súbehu s prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, prípadne zrušil vec a vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Za takú vadu označil skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepostačujúce, čo zakladá jeho arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť. Uviedol, že zmena samotného návrhu odporcu neskoršími podaniami modifikovala aj samotný návrh na prerušenie konania. Odporca v rámci svojej dispozičnej právomoci samotný návrh upravil a súd mal uvedené posúdiť podľa § 41 O.s.p. Vecou odvolacieho súdu bolo, aby túto modifikáciu akceptoval a pri rozhodovaní zobral aj samotnú skutočnosť, že návrh na prerušenie konania bol zmenený, resp. modifikovaný v zmysle neskorších podaní. Týmto postupom sa súd opomenul vyporiadať s návrhom odporcu v znení jeho neskorších zmien. Tým, že túto skutočnosť odvolací súd pri svojom rozhodovaní nezobral do úvahy bolo odporcovi odňaté právo konať pred súdom.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k dovolaniu odporkyne navrhol, aby dovolací súd dovolanie odporkyne ako neprípustné odmietol. V súvislosti so vzájomným návrhom odporcu poukázal na § 216 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého je možnosť postupu podľa § 97 O.s.p. pre odvolacie konanie vylúčené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236a

nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.).Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky. Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa a vo svojom uznesení nevyslovil, že je proti nemu dovolanie prípustné. V danej veci nejde ani o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia a ani o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenie odsekov 1 a 2 neplatí, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkov, oslobodenie od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením. Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh odporcu na prerušenie konania.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na odporcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednáwanej veci im súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktorému právny poriadok priznáva. O takýto prípad v prejednáwanej veci nejde.

Z obsahu dovolania odporcu je zrejmé, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzuje z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť.

O odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) ako o dôvode zakladajúcom prípustnosť dovolania ide v prípade nesprávneho postupu súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým (postupom) sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania, ktoré

mu priznáva platná právna úprava za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamena ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby

transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na k a ž d ý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp.zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp.zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však *nemusí* dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd postačujúco odôvodnil svoje rozhodnutie, ktorým nadviazal na rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktoré ako vecne správne potvrdil. Podľa dovolacieho súdu nižšie súdy dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia; ich zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozhodnutie (§ 157 ods. 2 O.s.p., § 167 ods. O.s.p.), je v ňom vysvetlené, z ktorých skutočností pri rozhodovaní vychádzali aj ako vec právne posúdili. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu; takýto prístup reflektuje aj ostatne citovanú judikatúru ESLP.

Odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia uzavrel, že z dôvodmi napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa a jeho právnym posúdením sa stotožnil, preto v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. ho potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, keďže je založené na rovnakých dôvodoch, aké uviedol vo svojom rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných zákonných ustanovení a nepoprel ich účel a význam, podajúc postačujúcu odpoveď na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany v tejto právnej veci. Na tomto závere nič nemení to, že odporca s takouto odpoveďou je nespokojný, snaží sa ju relativizovať a spochybníť. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že nižšie súdy neodôvodnili svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek odporcu. Tým ale nemohlo dôjsť k porušeniu práva odporcu na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ neopodstatnene vyvodzuje existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odporca vo svojom dovolaní namietal, že návrh na prerušenie konania bol modifikovaný vzájomným návrhom, teda odporca v rámci svojej dispozičnej právomoci, návrh na prerušenie konania upravil a súd mal uvedené posúdiť podľa obsahu v súlade s § 41 O.s.p.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže prerušiť konanie, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Prerušenie konania (§ 109 a nasl. O.s.p.) treba považovať za procesný inštitút slúžiaci k odstráneniu prekážok postupu konania, ktorý sa použije vtedy, ak je zrejmé, že prekážka je dočasná a že po jej odstránení bude možné v konaní pokračovať. Prerúšením konania sa samo konanie nekončí. Všeobecným účinkom každého prerušenia je, že sa nekonajú pojednávania a neplynú lehoty (§ 111 ods. 1 O.s.p.). S tým tiež súvisí, že ani účastníci nevykonávajú úkony inak spojené s konaním.

Z dikcie ustanovenia § 109 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. nevyplýva povinnosť súdu konanie prerušiť. Účastník môže navrhnúť prerušenie konania, avšak súd nie je povinný takému návrhu vyhovieť. To znamená, že je len na úvahe súdu, či v prípade vzniku určitej zákonom predpokladanej prekážky konania, stanovenej v § 109 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p., konanie preruší alebo v ňom bude pokračovať ďalej. Prerušenie konania by malo predstavovať skôr výnimku ako pravidlo.

Z uvedeného je zrejmé, že procesným následkom nevyhovenia návrhu, ktorým sa účastník domáha prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. je, že súd môže vo veci ďalej konať, t. j. vykonávať všetky úkony smerujúce k prejednaniu a rozhodnutiu sporu v jeho merite. Len samotným rozhodnutím o nevyhovení návrhu na prerušenie konania nedochádza bez ďalšieho k vylúčeniu účastníka z realizácie jeho procesných práv.

Tvrdenie odporcu v odvolaní, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci aj tým, že v predmetnom konaní podali vzájomný návrh a v dovolacom konaní tvrdil, že návrh na prerušenie konania bol modifikovaný vzájomným návrhom, teda odporca v rámci svojej dispozičnej právomoci, návrh na prerušenie konania upravil a súd mal uvedené posúdiť podľa obsahu v súlade s § 41 O.s.p. dovolací súd poukazuje na to (súhlasí s odôvodnením odvolacieho súdu), že vzájomný návrh bol podaný až

po rozhodnutí súdu prvého stupňa o návrh odporcu na prerušenie konania. V danom prípade ide o návrhové konanie, preto aj návrh na prerušenie konania, ako vzájomný návrh sú návrhy, ktoré sú návrhovými konaniami. Z obsahu vzájomného návrhu, ani pri výklade § 41 O.s.p. nie je možné vyvodit', že by týmto vzájomným návrhom zmenil odporca návrh na prerušenie konania.

Odporca preto neopodstatnene namietal, že zamietnutím jeho návrhu na prerušenie konania podaného v zmysle § 109 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. mu súd znemožnil brániť svoje práva a teda, že mu odňal svojím postupom možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Námietka odporcu, že odvolací súd v rámci rozhodovania o prerušení konania nesprávne interpretoval ustanovenie § 109 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. teda nespôsobuje existenciu vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že síce podal návrh na ich priznanie, ale tieto trovy vôbec nešpecifikoval. V tejto súvislosti poukazuje Najvyšší súd Slovenskej republiky, že zavedenie rozhodovania o trovách konania len na návrh a povinnosť špecifikácie trov právneho zastúpenia privodili v otázke trov konania zvýšenú aktivitu účastníkov. Požiadavka navrhovateľa uskutočnená prostredníctvom právneho zástupcu uplatnením trov konania vo vyjadrení k dovolaniu odporcu vyjadrením „priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania“ predstavuje síce ešte definitívne nešpecifikovaný, ale predsa len relevantný návrh na ďalší postup podľa § 151 O.s.p., avšak tento úkon nemôže suplovať podmienku v § 151 ods. 1 O.s.p., a to povinnosť vyčísliť trovy. Trovy právneho zastúpenia, ktoré vznikli navrhovateľovi neboli bližšie špecifikované.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. februára 2016

JUDr. Mária Š r a m k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová